

Sygn. akt IV U 624/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	sekr. sądowy Tomasz Miłosz

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2017 r. w Olsztynie

sprawy E. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania E. Z.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 21 września (...) roku nr (...).(…)

oddala odwołanie

sygn. akt. IVU 624/16

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...) w E. z dnia 21 września 2016r zaliczono E. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenie oznaczonego symbolem 07-S, 05-R oraz ustalono, że wymaga konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodziła się odwołująca wnosząc o zaliczenie jej do znacznego stopnia niepełnosprawności. Wskazała, że potrzebuje pomocy drugiej osoby, gdyż cierpi na wadę serca. Skarżyła się także na problemy z kręgosłupem łokciem i kolanem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

E. Z. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim z powodu schorzeń oznaczonych symbolami 07-S, 05-R na stałe.

Odwołująca cierpi na chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa i stawów obwodowych oraz wrodzoną wadę serca, ma tętniaka oraz komorowe zaburzenia rytmu . Leczy się w POZ z powodu bólu barku lewego i kolana prawego. Odwołująca jest samodzielna, ubiera się i przygotowuje sobie posiłki, jeździ samochodem, opiekuje się dzieckiem.

(dowód: historia choroby k. 4, 13-66, 88 opinia biegłych k. 72-74, 81-83, akt sprawy (...)/E. (...)(...))

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. (Dz. U. z dn. 1.03.2002 r.).

Odwołująca była pouczana o możliwości prowadzenia postępowania dowodowego i sposobie przeprowadzenia wniosków. Odwołująca pouczenia zrozumiała. Odwołująca kwestionowała sposób przeprowadzenia badania, ale nie wносиła o przeprowadzenie badania przez innych biegłych niż dotychczasowi, czy biegłych innych specjalności z uwagi na wskazane przez siebie schorzenia.

Sąd dał wiarę odwołującej.

Sąd dał wiarę kopiom dokumentów dołączonych do sprawy, gdyż żadna ze stron nie kwestionował ich prawdziwości.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. (Dz. U. z dn. 1.03.2002 r.).

Zgodnie z art. 4 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu:

- niezdolną do pracy lub
- zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub
- wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

Jednocześnie do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Zgodnie z § 32 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr. 139, poz. 1328 z późn. zm., obecnie j.t. Dz.U. z 2015r., poz. 1110) ustanowiona została zasada, że orzeczenie może zawierać nie więcej niż 3 symbole schorzeń, które w porównywalnym stopniu wpływają na zaburzenie funkcji organizmu. Zatem odwołująca może mieć ustalany odrębny stopień niepełnosprawności oraz odrębny katalog wskazań do ulg i uprawnień dla różnych schorzeń objętych maksymalnie trzema symbolami opisanymi w ust. 2 tego przepisu, tak aby zostały opisane w sposób możliwie najdokładniejszy zaburzenia powodujące niepełnosprawność odwołującej i przysługujące jej z tego tytułu uprawnienia.

Wojewódzki Zespół Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w orzeczeniu z dnia 21 września 2016r zaliczył E. Z. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenie oznaczonego symbolem 07-S, 05-R oraz ustalił, że wymaga ona konieczności zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze.

Biegły ortopeda zgodził się z oceną WZON. Podkreślił, że odwołująca porusza się samodzielnie, naprzemiennie wydolnie, na palcach i piętach z utrudnieniem, ale nie potrzebuje pomocy czy kompensacji. Krzywizny kręgosłupa zostały zachowane, mięśnie przykręgosłupowe są prawidłowo napięte, kończyny są symetryczne, bez objawów szczytowych, rozciągowych, ruchy kolan i bioder symetryczne ze zgłoszeniem dolegliwości bólowych. W POZ była leczona bez konsultacji specjalistycznej.

Biegły kardiolog wskazał, że według badanej szybko się ona męczy, zgłasza występujące okresowo kołatanie serca. W maju 2013r. była hospitalizowana z powodu komorowych zaburzeń rytmu pod postacią bigemunii, trigemunii, par i wstawek częstoskurczu. Echo jej serca wielkość jam serca w normie, grubość i kurczliwość w normie, EF prawidłowa. Biegły podkreślił, że niewielki tętniaczek przegrody międzyprzedsionkowej z nieistotnym hemodynamicznie przeciekiem lewo-prawym. Biegły podkreślił, że odwołująca ma prawidłową budowę ciała i narządów wewnętrznych, funkcje oddechowe, bez zastojów i spastyki, czynności serca miarowe 64/min, RR 100/70mmHg, bez szmerów nad sercem bez obrzęków.

Opisane wyżej naruszenia sprawności organizmu łagodne komorowe zaburzenia rytmu u osoby bez organicznej choroby serca i choroba zwyrodnieniowo –dyskopatyczna kręgosłupa powodują, że odwołująca nie wymaga stałej opieki i pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych co odpowiadałoby definicji znacznego stopnia niepełnosprawności. Ze względu na wiek badanej i charakter schorzeń (rokuja poprawę) w opinii biegłych lekki stopień niepełnosprawności ma charakter okresowy.

Podczas rozstrzygania Sąd oparł się na treści opinii, gdyż badania i analizy stanu zdrowia odwołującej wprost wskazują na wysnute przez biegłych w tym przez biegłego kardiologa wnioski. Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły kardiolog. Logiczne są wnioski wysnute przez biegłego, że rozpoznane zaburzenia rytmu w przypadku osoby bez organicznej choroby serca, arytmie ma charakter łagodny i nie stanowi zagrożenia dla życia, nie powoduje niezdolności do pracy, czy zdolności do pracy tylko w warunkach pracy chronionej. Biegły uzasadnił swoje stanowisko także tym, że w echu serca nie została stwierdzona istotna patologia. Biegły podkreślił, że $Qp:Qs = 1,1$ oznacza niewielki przeciek lewo-prawy, za istotny uważa się wynik 1,5i więcej. Tętniaczek, zatem, na który wskazuje odwołująca jest nieistotny hemodynamicznie, gdyż sama obecność niewielkiego przecieku nie jest niczym groźnym, taki przeciek posiada do 20% populacji ogólnej. Zaburzenia komorowe zaś wymagają leczenia, ale nie powodują całkowitej niezdolności do pracy lub zdolności do pracy tylko w warunkach pracy chronionej albo też czasowej albo częściowej konieczności pomocy w celu pełnienia ról społecznych.

Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonywającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Sąd poparł kwestionowaną przez odwołującą opinię kardiologa, gdyż po badaniu podmiotowym i przedmiotowym oraz zapoznaniu się z dostępną dokumentacją medyczną, biegły logicznie uzasadnił swoje stanowisko, że z powodu licznych nieistotnych schorzeń układu sercowego nie jest niezdolna do pracy z powodu fizycznego naruszenia sprawności organizmu oraz nie wymaga stałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Sąd poparł stanowisko biegłego, że przy tak mało zaawansowanej niewydolności serca nie istnieje niezdolność do wykonywania podstawowych czynności życiowych, gdyż odwołująca sama jest w stanie się ubrać, przygotować i zjeść posiłek, podejmować opiekę nad małoletnim, a także przejść po prostym terenie więcej niż 50m i to bez środków ortopedycznych czy asysty osoby trzeciej.

Opinia biegłego kardiologa jest bardzo precyzyjna i wyczerpująco analizuje przedstawione zagadnienie, jest też skonstruowana logicznie i spójnie. Opinia jest pełna, gdyż udziela wyczerpujących odpowiedzi na postawione pytania oraz jasna, gdyż zawiera logiczne uzasadnienie wniosków końcowych.

Mając na uwadze powyższe, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie.

SSR Barbara Kokoryn